

ZO KLAAR ALS EEN KLONTJE

Bericht op Facebook:

17.30 uur. Zo dadelijk een date. Ben benieuwd naar deze nieuwe ontmoeting.

We hebben via e-mail afgesproken om elkaar rond zes uur te ontmoeten voor de ingang van het restaurant, op loopafstand van mijn huis. Als begroeting glimlach ik en steek mijn hand uit. Hij grijpt die stevig vast en met een Trumpiaanse armbeweging trekt hij me bruusk naar zich toe. Ik heb deze beweging niet verwacht en struikel tegen hem aan, terwijl hij zonder enige aarzeling zijn twee armen om me heen en zijn handen op mijn billen legt en daar stevig in knijpt. "Even voelen of 't goed voelt", zegt hij. "Want dat is toch uiteindelijk waar het allemaal om draait." Knipoog.

Terwijl ik mijn wenkbrauwen frons, duw ik hem van me af en doe een flinke stap achteruit. Nogal verbouwereerd.

Hij steekt zijn handen in zijn zakken en spreekt me toe alsof hij met een belangrijke boodschap op een zeepkist staat. Ja, ik kan nu wel verbaasd kijken, maar hij wil vanaf het begin duidelijk zijn. Klip en klaar. Zo klaar als een klontje. What you see is what you get. Take it or leave it.

Hij heeft het zich heilig voorgenomen. Zo heilig als heilig ook maar heilig kan zijn. Nee nooit, maar dan ook echt helemaal nóóit meer vastzitten in een relatie waar hij moet voldoen aan verwachtingen. Twee keer meegemaakt en dat was meer dan voldoende voor de rest van zijn leven. Geen lijstjes meer met 'dit moet, dat moet en dat mag niet'. Moeten reageren op

haar WhatsApp berichten of voicemail en liefst wel direct en onmiddellijk. Moeten afleggen van bezoeken aan vrienden en familie. Niet tot laat in de nacht in een kroeg mogen blijven hangen of de hele dag in boxershort door het huis mogen lopen. Nou, helemaal **níks** moet en **álles** mag. Vrijheid-blijheid. We leven maar één keer en dat leven is kort. Geen verkeerde verwachtingen. Daar komt alleen maar ellende van.

Onderweg naar huis koop ik bij Cafeteria Manders een grote portie friet. Met veel mayonaise.

Bericht op Facebook:

18.30 uur. Weer thuis na date. Ontzettend toe aan een 'in-mijn-flanel-en-met-dikke-sokken-en-mijn-twee-poezen-op-de-bank-momentje'.

Tussen jou en mij
bestaat niets meer bijzonder
dan verschillend zijn.